

Nurettin

(maatwerker enclave Frigologix)

't Is plezant
werken in de frigo

 Lidwina

'Ik ben heel content'. Terwijl hij de woorden uitspreekt, verschijnt een brede lach op zijn gezicht. Elke dag op de fiets naar goed werk. Op tijd thuis voor zijn gezin. En werk doen dat mensen blij maakt. Want elke dag ijsjes mogen inpakken, waar later mensen van mogen proeven en genieten, dat is toch fijn! Nurettin werkt in een Lidwina-ploeg bij Frigologix in Lommel. Op een kwartiertje fietsen van thuis, waar hij met zijn vrouw en drie kinderen woont. Zijn grootste plezier? Rondfietsen in Lommel. Dat treft.

Hij stond al eens in de krant, met foto en een artikel over het werk bij Lidwina, toen hij had geholpen om Isostar dozen in te pakken. Nurettin kijkt me recht in de ogen. Zijn familie was toen heel blij, vertelt hij. Dat er nu weer een verhaal over hem gemaakt wordt, is plezierig. Het zal hem en zijn gezin weer blij maken. Voor de foto trekt hij met plezier zijn kostuum aan. Hij wil er netjes uitzien.

Ijsjes van bij ons

Ik: 'Wat doe jij nu op je werk, Nurettin?'
Nurettin: 'Ijscrème inpakken. Calippo's. Potjes. Cornetto's. Grote en kleine. Ken je dat?'
'Natuurlijk ken ik dat', lach ik. 'Lekker!'

De ijsjes worden gemaakt bij een ijsjesfabrikant in Oevel, legt Nurettin me uit.

Nurettin: 'Oevel, weet jij waar dat is?'
Ik lach. Nurettin wil duidelijk evenveel weten van mij als ik van hem. 'Ja, Oevel ken ik', zeg ik. 'Maar ik wist niet dat onze bekende Cornetto daar werd gemaakt.'

Nurettin straalt. En vertelt: in grote dozen, gestapeld op paletten komen de ijsjes binnen bij Frigologix. Nurettin en zijn collega's pakken die paletten uit en verdelen de ijsjes over kleinere dozen. Voor de winkels. Voor mensen die graag ijsjes proeven.

Gewoon voortdoen en content zijn

Ijs verpakken, dat betekent in een koude ruimte werken. Is dat niet lastig, vraag ik benieuwd. Nurettin: 'Sommige mensen doen dat niet zo graag. Te koud, zeggen ze. Maar ik heb het nooit koud. We hebben een warme jas en broek aan. We zijn de hele tijd bezig. Kou krijgen we niet. Ik ben heel content.' Tevreden, want het werk is fijn. Soms krijgen ze op 't werk een ijsje. 'Een cornetto. Mijn lievelingsijsje,' lacht hij.

Als hij in een winkel komt, ziet Nurettin soms ijsjes die hij en zijn collega's inpakten. Dat is tof. Soms koopt hij dan een doosje voor zijn gezin. Nurettin veert op wanneer hij over hen vertelt. Hij trouwde toen hij twintig was. Vierentwintig jaar geleden. Een jaar later werd zijn oudste zoon geboren. Daarna kwam een dochter, nu twintig, en nog een zoon. De jongste is 12. Alle drie gaan ze nog naar school. In 2005 stierf zijn vader na een ongeval. Zijn grootouders zijn ook allemaal al gestorven. Er klinkt verdriet in zijn stem.

Ik: 'Wat helpt jou als je verdriet hebt, Nurettin?'

Nurettin haalt zijn schouders op: 'Niks helpt. Je kunt niks doen ertegen. Alleen voortdoen.'

Gewoon voortdoen. Bezig blijven. Nurettin ging al snel weer werken, toen zijn vader stierf. Als niks helpt, kan je best gewoon proberen je leven te blijven leven. Zoals je 't kent. Zodat het vertrouwd blijft voelen.

Ieder het zijne, en toch ook iets doen voor elkaar

Werk verzet de gedachten. Zijn werk is belangrijk, zegt hij. Voor de pré natuurlijk. En voor de vriendschap met collega's. Ze plagen mekaar graag. Soms plaagt Nurettin, soms plagen andere collega's hem. Ze spelen een beetje. Kietelen elkaar. Soms is hij stil, soms is hij luid en levendig.

Het werk zelf is ieder het zijne. Als het maar goed gedaan is, dat is wat telt. Als zijn werk klaar is, helpt hij de collega's. Nurettin: 'als iemand zijn tafel leeg is, en de kar nog niet, dan spring ik bij. Dan help ik het tafeltje weer vol te zetten.'

Goed je best doen is goed genoeg

Ik vraag Nurettin waar hij trots op is. Vragende ogen kijken me aan. Trots? Het woord lijkt nieuw voor hem. Fier, probeer ik. Nee, trots of fier is hij niet. Zo voelt dat niet.

Ik: 'Zegt soms iemand wat jij goed kan?'
Nurettin: 'Ja, dat wel! We hebben een goede ploegbaas. Die zegt dat ik goed mijn best doe. Dat doet deugd om te horen. De ploegbaas werkt mee. We helpen elkaar.'

Over twee jaar zal Nurettin vijftientig jaar in dienst zijn bij Lidwina. De datum van zijn eerste werkdag zal hij nooit vergeten. Zijn loonbrief helpt hem daar elke maand aan herinneren: 6 april 1998. Tijdens het personeelsfeest van 2023 zal zijn naam afgeroepen worden. Dat zal hem blij maken.

Liever luisteren dan lezen? Beluister onze podcastserie
CONTENTEMENT op lidwina.eu/straffe verhalen

Fotografie: Duizend Woorden

In gesprek met Nurettin Burhan

Nurettin (44), werkt 23 jaar bij Lidwina. In de beginjaren deed hij verschillende dingen: bandwerk, stickers kleven, inpakwerk. Hij werkte niet alleen in de gebouwen in Mol, maar ook in de Lidwina-ploeg bij Nike en nu bij Frigologix. (*) Nurettin is geboren en opgegroeid in Lommel en zorgt daar samen met zijn vrouw voor zijn gezin met drie kinderen. Hij houdt van fietsen en voetbal kijken.

Auteur / Griet Bouwen, Zinspeling

(*) Frigologix werd overgenomen door Stockhabo